

KURÝR

trampskú
občasník 1977

Kamarádi a kamarádky

Právě na sv.Jiří 1945 nacisté zastřelili junáky Vládu Cermáka, Vládu Pacha, Ottu Kleina, Milana Rottera a Qui do Němce. Týden po této události je Ostava svobodná... Pět mladých kamarádů zahynulo násilnou smrtí na samém konci války.

Ilegální organizace, k níž kamarádi patřili, se jmenovala ČDBOJ SLEZSKÝCH JUNÁKŮ. Jejich činnost spočívala v opatrování falešných dokumentů, zbraní a ve spolupráci s partyzánským hnutím. 31.3. 1945 se sešlo vedení OSJ na tábořišti Slezské lesní školy na Chladné vošě pod Lysou horou. Tehdy bylo rozhodnuto, že z Beskyd povede rozsáhlá ozbrojená akce proti okupantům. K této akci však již nedošlo, protože gestapo již v té době bylo organizaci na stopě a 3. dubna zatkl ve Vítkovicích Milana Rottera. Ještě téže noci zatkl doma Vládu Cermáka. Stejného osudu se dočkali krátce nato i osatní tři kamarádi.

Nacista Willy Kampf, jeden z vrahů, po válce vypovídá: "Svázali jsme jim ruce vzadu elektrickým drátem, museli pokleknout k mělkému hrobu, do něhož jsme je srazili výstřelem do týla. Zemřeli klidně, bez křiku." ./.

Členové 30.oddílu ostravských junáků zanechali na Ivančeně láhev se zprávou,či spíše výzvou,aby každý,kdo půjde kolem,přinesl kámen k uctění památky mrtvých.K láhvi postavili kříž ze dvou trámů,sbitých dvěma hřeby.

A na Ivančeně,což je hřeben,táhnoucí se od Lysé hory k Frýdlantu nad Ostravicí,čili v hlavním masívu moravskoslezských Beskyd,začala vyrůstat mohyla.Chodili tudy trampí,dřevorubci,junáci,pionýři,sportovci,myslivci,výletníci,lovci i školáci.Nikdo nezaložil výbor pro postavení památníků padlých na Ivančeně,ale z vůle mladých a z kamenů ze širokého okolí mohyla vyrůstala a vyrůstala.Vždy v den patrona skautů celého světa,který je i dnem smutku na Ivančeně - 24.dubna - vystupovaly na Ivančenu celé desítky trampů.Rok od roku lidí přibývalo a dnes již je lze počítat na stovky,které dále každým jarem rostou.Starý ztrouchnivělý kříž také kamarádi nahradili křížem novým - dubovým.

Přijíždějí sem však i lidé ze zahraničí.Přátelé z Polska,NDR,Maďarska,ba také až z Jugoslávie.Samotný výstup nelze přirovnat k běžné procházce.Pochod nahoru je náročný,ostrý,je to stezka pro pravé zálesáky.Z Frýdlantu do Malenovic tři a půl kilometru,odtud do Hradové pět kilometrů a z Hradové na Ivančenu dalších čtyři a půl kilometrů.To vše stále do výšky přes dvanáct stovek metrů.

Dovolte mi,abych na závěr své glosy citoval dva kamarády,jejichž tvorba se dotýká i Ivančeny.

Bratr Eduard Škoda : " Mrtvým nosíme na hrob květiny.Květy zvadnou,kámen přetrvá a stále bude vyprávět kolemjdoucím o válce,která skončila před dvaatřiceti lety a o pěti chlapcích,kteří museli zemřít,když už v podhůří hřměla kanonáda posledních výstřelů."

Kamarád Haile : " IVANČENA

Přiložme na mohylu
svůj kámen.
Na mohylu,která nikdy
nezaroste mechem
a trávou.

Na mohylu,která
symbolizuje památku
těch,kteří zemřeli,
abychom my
mohli žít !"

Patrick

Koncem ledna 1977 byly z neodůvodněného "rozmaru" zničeny téměř všechny brdské chaloupky. A ohlas mezi trampy ? Prosím, ohlas :

BRDSKEJM CAMPŮM

Tuhletu boudu stavěl Kalibr Brown
a měl to tu moc rád
vohem, hvězdy, stromy a ticho
a pak přišel polom,
kterej mu ji rozbíl
a von pomoh lesním dělníkům
ne kvůli nim
kvůli lesu
a jezdil sem dál
a měl to tu rád
vohem, hvězdy, stromy a ticho
a pak mě potkal jednou na nádraží
jezdili jsme sem spolu
a seděli a povídali
u vohně s hvězdama a tichejma stromama
a pak už Kalibr nemohl spát jen tak
a tak jsme postavili boudu znovu
měli jsme to tu rádi
vohem, hvězdy, stromy a ticho
a pak jsem sem přijel sám
a v pondělí mě čekala doma
černá zpráva, že Brown už nepřijede
jezdil jsem sem dál
a udržoval boudu
ne kvůli sobě
kvůli němu.

Teď jste mi ji zbourali
ne kvůli ní
kvůli mně
a taky kvůli němu
jenomže Kalibr Browna mi
neseberete
ten je ve mně
a spát můžu venku
já můžu i zmoknout
já nemám v nárameníkách
papundekl
a kdybych ho tam měl,
tak si je můžu vodpárat
Já jo !!!

T.S.C., B R D Y

MALEJ PATRIK

Z povídkové sbírky „TUCET“,
kterou napsal Fišta Zlacenec, T.S.Brno

Nástupiště se pohnulo a svět začal ubíhat dozadu. Ještě včera se Jana dívala do šedých mračen smogu z oken nemocničního pokoje, ale teď se už začínala těšit na les a přírodu. Vlak projel tunel, přešel viadukt a začal přibrzďovat, aby nakonec mohl zastavit ve stanici. Jana pomalu vystoupila, nadechla se čerstvého vzduchu a volným krokem se vydala cestou k mlýnu. Minula ho a začala stoupat lesem do prudkého kopce. Pokolikáté už tudy letos jdu?, napadlo jí v duchu. Ještě před dvěma měsíci tu šla s Patrikem. Tak jako tehdy i dnes má namířeno ke Staré Borovici. Najednou si uvědomuje co krásných chvil tam strávila, to ale již stojí na břehu křišťálového potůčku. Přeskočí ho a začne váhavě stoupat strání, vonící mateřídouškou. Několik metrů od stromu zavře oči, natáhne ruku a jde popaměti. Náhle ucítí pod prsty vrásčitou kůru její Borovice, otevře oči, sundá si uesku, vytáhne z ní mačetu a jde k pokáceným Brízkám. Usekne dva klacky, jeden zašpičatí a na druhém sloupne kůru na bělostné dřevo. Vrací se k uesce, vytahuje z bažantu kožený řemínek, sváže z klacků kříž a kamenem je zatluče do země. Z kapsičky u košile vytahuje tužku na obočí, pokleká a píše na kříž :

M A L E J P A T R I K

✱ 26.6.1976 — + 7.9.1976

Vstala, schovala tužku, nadhodila uesku na záda a začala se vracet k potoku. Přistihla se přitom, jak si brouká písničku...

Náhodnému pozorovateli by se mohlo zdát, že písnička nemá s jejím počínáním nic společného. Ale měla. Byla to "Ukolébavka pro nenarozené děti".

KANKA

ukázky z nové stejnojmenné sbírky,
kterou napsal kamarád AMO z TO Old Zálesák* Havířov

KOUSKY

Roztrhl se pytel
s modrou oblohou
/ zalitou sluncem /
černou nocí
/ posetou hvězdami /
věčnou dálkou
/ vonící nekonečnem /

Roztrhl se pytel
a tak šlapu v jeho stopách
Sbírám si kousky
/ zalité kamarádstvím /
co znamenají mnoho
a vkládám je do knihy
zvané

Můj život

rada

Váš smutek, pane,
je směšný
a snad právě proto
si nezasluhuje
dlouhého života
Pohleďte!
Svět je krásný
i bez té vaší melancholie,
bez vašeho stressu,
bez vašeho pesimismu
Nač tedy ještě čekáte?
Utopte ho
jako kotě
/ Ale ne v rumu
Mohl by se vzpamatovat /

Zelená barva
se rozlila
malíři na obraze
/ Jako v mém životě /
Změnila obraz

k nepoznání
/ K lepšímu /

PROČ ?

Zase se toulám
na zádech uzdu
v ní tolik věcí
boty své sdírám

Proč ?

Lidi mívám
jedni se mračí
druzí se smějí
nechám je stát

Proč ?

Praří a já

omývám šmouhy týdne
v prostinké kráse
jako je dešť

Proč ?

Pro vlastní radost
pro vlastní smích
pro radost z deště
tam někde v horách.

KANKA

vůl z stejnojmenné sbírky * AMD, T.O. Old Zálesák - Havířov

AŽ...

Krok

Přítelkyně

Přítelem zklamán
zrazen
uprostřed viru života.
Jen přítelkyně zůstala
nejvěrnější
z těch lidí všech kolem.
Také ji znáte.
V nejtěžší chvíli neopouští
a nabízí svou dlan k
věčnému přátelství.
Málokdo ji má rád.
Je nenáviděna.
Člověk se bojí s ní
sprátelit.
Snad pro tu věrnost ?
Věčnost ?
Všude nás provází
neviděna.
V nejtěžších chvílích
první
nabízí svou dlan
k věčnému přátelství.
Člověk se bojí tohoto přátelství
jež trvá
na věky.

Až osíří má stezka
ptáci přestanou zpívat
poslední tráva na zemi
se slehne a už nevstane
až i slunce nad ní zapadne
a nikdy
nikdy víc nevzejde
to pak, kumarádi,
se zvedněte a tiše odejděte
A věřte
že to je už doopravdy konec

ÚTĚK

Utíkáš z města
prýč
do klína přírody
Čekáš otevřenou náruč
a přitom
hned na kraji
zakopneš
o stříbrnou nišku
pavučiny.

Zase jeden krok
k smrti blíž
daleko v horách
na ústupu zimy.

Propadl se hluboko
a nechal za sebou
chvilkový doklad o tom,
že jsem žil.

Count

S úzdou na zádech
krok do Vesmíru
(i Země je vesmír).
Zrak upřený v dál.
Což lze dohlédnout konce ?
Oči tě klamou.
Myl se brání.
Nekonečno.
Čemu mám věřit ?

Můj první vandr začal pětkou z matematiky a poznámkou v žákovské knížce. Vzpomínám si, že učitelka chtěla vyzvědět, kde se setkají řidiči dvou aut, jedoucích po stejné silnici, přičemž jeden jede z místa A do místa B a druhý opačně. Po krátké úvaze jsem učitelce řekl, že se řidiči obou automobilů setkají nejspíše v nemocnici, ale učitelka mou logickou odpověď vzala coby urážku královny věd a obdařila mne pětkou, z čehož měli moji spolužáci náramnou radost, již vyjadřovali - jak už to u lidí bývá - hlasitým řehotem. Učitelka, stojící v tu chvíli zády ke třídě a čmárající si mastkem na tabuli, se domnívala, že na ni dělám žertovné obličejíky a to ji tak rozčílilo, že se uklidňovala zápisem poznámky do mé "žákajdy".

Když jsem si přečetl poznámku, sestávající z věty: "Vážení rodiče, váš syn se mi směje za zády do očí, aniž by věděl, kde se setkají řidiči", bylo mi jasné, že bych doma dobře nepochodil, neboť vzletnému slohu mé kantorky by otec nerozuměl, což by ho rozzuřilo k nepříčetnosti. Však ho znám!

Spočítav si letmo počet švihů řemenem, dopadajících na mé pozadí a přidav k výsledku ještě 10 % nepředvídané nakládačky, rozhodl jsem se, že by bylo zbytečné zemřít v dnešní době mučednickou smrtí uprostřed civilizace a smířiv se se skutečností, že chci nechtě musím umřít, rozvážil jsem, že zemřu jako pravý chlap v divoké přírodě, kde se dám roztrhat dravými šelma-mi.

Ze školy jsem tedy utíkal bleskurychle domů a než přišli rodiče z práce podařilo se mi nainstalovat na stůl svou žákovskou knížku, vytáhnout z almary starou válečnou tornu po dědečkovi, naházet do ní půlku obsahu ledničky, navrch hodit starou, propálenou deku a pláchnout do přírody.

Zanedlouho jsem došel na Borovinku a odtud jsem se vydal dál do lesů, vyhlížeje netrpělivě jakoukoliv dravou zvěř, které jsem se chtěl nabídnout coby přesnídávka, neboť jsem sebekritický a vím, že vzhledem ke své hubenosti bych určitě na oběd nevydal.

Křižoval jsem lesy až do večera, ale po dravé zvěři jakoby se země slehla. Proklínal jsem Eduarda Štorcha, který do té doby patřil k mým oblíbeným

spisovatelům, ale který zřejmě nebyl nikdy v lese. Jinak by totiž ve svých knihách "Lovci mamutů", "Hrdina Nik", "Bronzový poklad", "U Veliké řeky", "Osada Havranů" a ve své další brakové literatuře nemohl tvrdit, že na našem území žijí medvědi, rysi, zubři, knouři a mamuti. Přísahám, že jsem žádného takového tvora nezahlédl ani koutkem oka, zatímco dle Štorchových knih jimi mělo být naše území "přezvířeno".

Večer tedy - nenaleznuv dravé zvěře - rozbil jsem tábor, čímž chci říci, že jsem otevřel tornu, vytáhl z ní deku a bágel a začal báglovat studený buřt, nemaje k množství konzerv, které jsem po celý den vláčel na hřbetě, otevíraku. Rovněž jsem zapomněl na zápalky, jsa tehdy ještě "někurjáščíj".

Po skrovné večeři jsem se uhnízdil v dolíku nedaleko nějakého rybníka a na počátku teplé květnové noci jsem usnul tvrdým a spravedlivým spánkem vyděnců.

Probudil jsem se zimou asi o půlnoci a již jsem nemohl usnout, ani utéci neb byla hustá černá tma. Probděl a projektoval jsem nekonečné hodiny do svítání a neslavně se vrátil k rodinnému krbu.

Otec již na mne čekal s odepnutým opaskem a já jsem v duchu připočetl k dosavadnímu výsledku předpokládaného nářezu dalších 50 %. Tento můj výpočet se splnil do puntíku a tak jsem byl i přes modrý zadek, posetý fialovými jelity šťasten z radostného poznání, že to přece jenom s mojí matematikou není úplně na štíru.

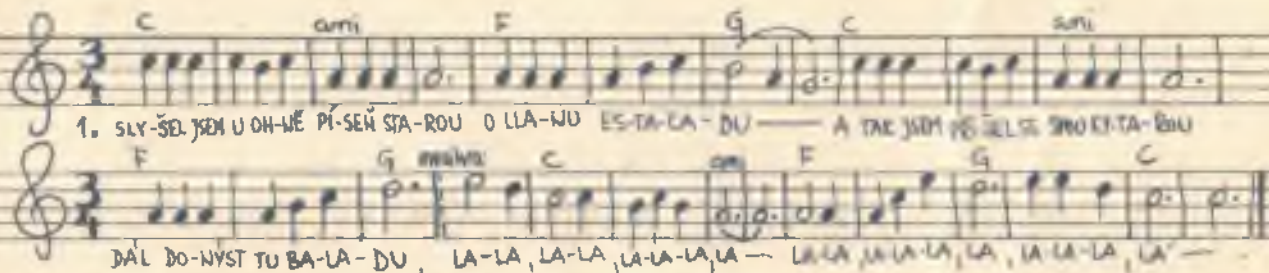
Iznamujeme kamarádům a kamarádkám, že
(dne 9. dubna 1977 zahodil kamarád Hroch
z naší redakce vandráckou svobodu, vyměniv
ji za štátek s kamarádkou Miskou.
Redakce Kurýra oběma blahopřeje,
litujíce je zároveň!

pisnička k letním ohňům

LLANO ESTACADO

hudba: FIFI
text: PATRICK

2. Přes Planinu tyčí prej jedenkrát
mladičkej ranchoero jel;
zůstal tam, chudák, však navždycky spát,
k cíli nikdy nadojel. La, la,....
3. Jindy zas rodina z Alabamy
chtěla přes Pláně přejít;
našla je výprava z Louisianny
všechny v žhavém písku hnit. La, la,...
4. V té poušti strašný prej chlapi bdějí
a jezdce přepadají,
tyče tam vod cesty přenášejí
a mrtvý okrádají.

5. Zapomeň na to, že v cíli seš spíš,
když přes tu poušť pojeděš.
Pravdivou zvěst, milej hochu, už víš,
že nikdy nadojedeš.
6. Radím ti: vyhni se na stovku mil
tý poušti v Estacadu,
sic tvoje štreka má jedinej cíl
v pařátech desperádů.
7. Potom už tvý písně nebudou znít,
whisky tě nebude hřát,
ve žhavém písku tam sám budeš hnit
a supi tě budou žrát.